

NEW YORK TIMES
VE
BASIN ÖZGÜRLÜĞÜ

Doç. Dr.Yasemin G. İNCEOĞLU
MARMARA ÜNİVERSİTESİ
İletişim Fakültesi

ABD’de basının “aydınlatma” ve “bilgilendirme” işlevi olduğu ve bunun da hükümet denetimi dışında olması gerektiği düşünülmüştür. Amerikan Anayasası’nda da yer alan bu yaklaşıma göre, kitle iletişiminin görevi, yürütme yetkisinin denetiminde olmaksızın tüm ayrıntılarıyla gerçeği aramak ve kamuoyuna yansıtmaktır (1).

Ancak Ulusal Kamuoyu Araştırma Merkezi,1976’da basına güven duyan Amerikan halkının %28 gibi bir oranının 1983’de %13.4’e düştüğünü, yalnızca bu oranın 1984’de %16.7’ye çıktığını açıklamıştır (2).

Halkın basına güveninin azalması birkaç biçimde açıklanmaktadır: a)Haberlerin çarpıtılması, b) Kişisel Mahremiyete saygısızlık, c) Yurtsever görülmemesi, d) Resmi görevlilere karşıt bir yaklaşım. 1970’li yılların sonlarında ve 1980’lerin başlarında jürilerin onur kırıcı yayımlarla ilgili aldığı kararlarla ilgili yapılan bir araştırmada, kararların %85’inin kitle iletişim araçları aleyhine verildiği ve bunların yirmiyi aşkın kararlar bir milyon doları aşan para cezalarına çarptırıldığı ortaya çıkmıştır. Birçok kararın temyizden geri çevrildiği de ayrı bir gerçektir (3).

“Time” dergisi 12 Aralık 1983 tarihli sayısında “Journalism Under Fire-Ateş Altındaki Gazetecilik” başlığını taşıyan ve bir ara başlığında da “giderek artan bir kendini beğenme anlayışı Amerikan basınına tehdit ediyor” diyen bir makale yayınlamıştır. “Time” Amerikan halkının giderek yaygınlaşan basın anlayışını şöyle dile getirmektedir:

“Kaba ve suçlayıcıdır, alaycı ve adeta vatansever değiller. Gerçeği pek o kadar gizli olmayan liberal gündemlerine uydurmak için çarpıtıyorlar. Siyasete karışıyorlar, iş alemini taciz ediyorlar ve sonra arkalarında bıraktıkları ıstırap ve karışıklığa bakmaksızın yürüyüp gidiyorlar. Küstahlar ve kendilerini üstün görüyorlar ve çoğu eleştirileri huysuz kişilerin ve ideolojistlerin bilgisizce yapılmış eleştirileri olarak bir tarafa itiyorlar. Bütün bunun üstüne de, davranışlarının onaylandığını, gerçekte Birleşik Devletler Anayasası'nın onayına sahip olduğunu iddia ediyorlar”(4).

“Time”ın çizdiği bu karamsar tablonun yanısıra, son zamanlarda ABD Basını'nda haber toplama ve yayma maliyetleri sürekli yükselirken, gazeteler, okuyucuların değişen gereksinimlerini karşılayabilmek ve rekabet ortamında ayakta kalmayı başarabilmek için ileri düzeydeki pahalı teknolojik olanaklardan yararlanmak zorunda kalmaktadırlar. Bir yandan iyi eğitim görmüş halk kesimi kaliteli habercilik beklerken, diğer yandan çoğunluk, gazete okuma alışkanlığını geliştirememekte, özellikle 30 yaş altındaki grup uzun, ayrıntılı gazete makaleleri okumak istememektedirler (5).

Haber medyasında yaşanan birçok ikilem arasında, üstünde en çok durulana, gazetenin görevinin okuyuculara haber iletmek mi, yoksa okuyucuları reklamlar aracılığıyla, tüketim mallarına iletmek mi olduğudur.

12 Mayıs 1989'da Washington D.C.'de bulunan Woodrow Wilson Uluslararası Merkezi'nde birçok gazeteci ve medya uzmanının katıldığı “Haberlerin Geleceği” konulu toplantı sonucunda, gazeteler, haber dergileri ve haber ajanslarının verdiği haberlerin içeriği, geçmiş yıllara göre oldukça yetersiz ve kalitesiz bulunmuştur (6).

Yapılan araştırmalar sonucu, haber izleyicisi sayısındaki artışın nüfus artışına oranlandığında hiç de iyimser bir tablonun ortaya çıkmadığı ve ABD'deki yetişkinlerin 1/3'ünün günlük bir tek gazete bile almadıkları düşünülecek olursa, haber endüstrisinin durumunun ne denli ciddi olduğu ortaya çıkmaktadır (7).

Şüphesiz haber endüstrisinin kötüye gidişindeki en önemli etkenlerin başını, Amerikan sosyal yaşamının sürekli farklılık göstermesi, Amerikan toplumunun birçok şeyi “sabun köpüğü” hafifliğine indirgemeye yatkın bir yapıya sahip olması ve zaman zaman “garip” diye nitelendirebileceğimiz ahlak kurallarının geçerli olması çekmektedir.

Ben bu makalemde, işte böyle bir ortamda çok satan gazete ile iyi gazete arasındaki sınırdaki ayakta kalmayı başarmış olan ABD'nin ve hatta dünyanın sayılı kalite gazeteleri"nden biri olan "The New York Times"ın Basın Özgürlüğü kavramı ile olan ilişkisini ele almayı amaçladım.

Politika, ekonomi, tüketici dünyası, finans, reklamcılık, medya, sanat, kültür, magazin, sinema, tiyatro, eğlence, avcılık, bahçe süsleme, moda, yaşam, sağlık, tıp, turizm, spor, bilim, teknoloji, uzay araştırmaları, gen teknolojisi, bilgisayar dünyası, yeni yayınlar ve daha birçok konuda dünyadaki günlük siyasal, ekonomik, sportif, kültürel, sanatsal ve bilimsel haber'leri veren gazete'nin sadece istihbarat servisi'nde 1000 muhabir görev almaktadır. Hafta içinde en az 64, en çok 128 sayfa, haftasonu ise en az 396, en çok 720 sayfa basılan gazetenin tirajı bir milyonikiyüzbin civarında seyretmektedir.

Kuruluş yılı olan 1851'den beri "Haber olan herşey basılabilir" sloganını çok benimseyerek kullanan gazetenin en önemli özelliklerinden biri, habercilikteki titizliği ve haber uğruna hiçbir masrafı fazla görmeyişidir. Örneğin Körfez Savaşı'nı en kalabalık kadro ile izleyen gazete "New York Times"dı. Yalnız Bağdat'ta 8.5 milyon tirajlı bir Japon gazetesinin altı, 4.5 milyonlu tirajlı Alman Bild gazetesinin dört muhabirine karşılık, 17 New York Times muhabiri kentin dört bir yanında savaş süresince üç vardiya görev yapmıştır (8).

Yukarıda sözünü ettiğimiz ortamdaki "New York Times"ın etkilenmemesi söz konusu değildir. Dolayısıyla artık gazete stratejisi gereği, "kayıtların gazetesi" olmak için çaba göstermemekte, gerek personel, gerek yer azlığından ötürü, -örneğin, Kongre'nin veya büyük Britanya'nın siyasetinin günlük gözlemcisi olarak- hizmet sunmamaktadır. Dahası, ülke içi ve ülke dışı ilginç olayları seçip, bunlara bir TV yayını istasyonu gibi yer veren "günlük haber dergisi"ne yakın bir görünüm taşımaktadır.

1851 yılında New York'ta yayın yaşamına başlayan The New York Times, yalnız New York ve ABD'nin değil, tüm dünyanın saygı ve ilgisini kazanmış bir gazetedir.

Gazetenin başlığının hemen yanında yer alan "Haber olan herşey basılabilir" yazısıyla gazete neyin haber, neyin haber olmadığı tartışmasını gündeme getirmiş ve bu tartışmayı doğrulayan birçok haberin yayını gerçeğe getirmiştir. Bu haberler arasında, Abraham Lincoln ve Kennedy'ye yapı-

lan süikastler ve Watergate skandalı vs. yer almaktadır. Bilindiği üzere, Watergate skandalını ortaya çıkaran gazete Washington Post 'tu. Ancak gazete-Türkiye'de sık sık rastlandığı gibi- bu büyük skandalı "Benim haberim değil" diyerek görmezlikten gelmemiş, aksine tıpkı Washington Post 'un, Pentagon Belgeleri olayı'nın haberini yakaladığı noktadan sürdürüp zenginleş-tirmesi gibi, o da aynı şeyi yapmıştır (9).

Günümüzdeki Amerikan gazete endüstrisi'ni, savaş sonrası yıllarda (1939-1945) dünyayı silip süpüren sosyal güçlerin ve yeni kuşakların bir ürünü olarak tanımlamak pek de yanlış olmaz. Bu yeni kuşak gazete patronlarının birtakım ortak özellikleri de vardır. Hemen hemen hepsi kırk yaş civarında olup, zaten yirmi yıllık bir çiraklık dönemi geçirmişler, eskiden üstü durumdakilerin şimdi yerlerine geçmişler ve ister istemez onların düşünce ve zevk alışkanlıklarını kapmışlar, zaman zaman da onlara bir tepki olarak gazetelerinde radikal değişiklikler yapmak istemişlerdir.

Ancak şirket değerlerinin gün ve gün borsada hesaplandığı, Yönetim Kurulu üyelerinin, danışmanların ve pazar araştırmacılarının karar verme sürecinde çok önemli yer tuttuğu bir dünyada, yenilik ve değişim gerçekten hem çok zor, hem de çok yavaş bir biçimde gerçekleşmektedir. Bu yeni kuşak patronlara verilebilecek en iyi örnek, The New York Times'in genç patronu Arthur Jr. Sulzberger'dir. Küçüklüğünden beri, bu dev basın imparatorluğu'nun varisi olarak, North Carolina'daki Raleigh Times , Londra'daki Associated Press-AP ve 1970'lerin sonunda Washington Post ve New York Metro 'da üstlendiği görevler onun deneyimli olarak gazetenin başına geçmesine neden olmuştu. Diğer yandan, Arthur'un kurduğu planlama komitesi ile pazar araştırmacıları grubu, Times'in öteden beri çok önem vermediği spor bölümü'nün üzerinde durmaktadırlar.

Gazete Sulzberger'in girişimi ile on yıldır New York eyaletinde aradığı araziye nihayet bulmayı başardı. Artık 43.cü sokaktaki matbaasını terkedip, New York belediyesi'nden kiraladığı Quenns'deki arazide 280 milyon dolarlık yatırımla kuracağı matbaası ile, New York kenti ve eyaleti gazeteye vergi muafiyetiyle birlikte, ucuz enerji ve başka kolaylıklar sağlayacaklar.29 milyon dolarlık bu kolaylıklar kira mukavelesinin süresi olan 35 yıla yayılacak. Quenns'de ofset sistemine geçilecek ve gazeteye de renk verilecek. Ama kesin birşey var, o da işten çıkarılmaların bir hayli fazla olacağı.

Gazetenin 2000 civarındaki gazeteci ve idareci kadrosu ise şimdiki binada Manhattan'da kalacak. Gazete kısa süre önce New Jersey'de daha ziya-

de pazar günleri basılan sayının hazırlıklarının ve baskısının yapıldığı bir son derece gelişmiş tesisi 450 milyon dolar harcayarak yaptı. Bu yeni tesis baskıya bugünlerde geçmek üzere (10).

Sulzberger'in kadınlara, azınlıklara kadrolarında yer vermesi, gazeteyi daha geniş kitlelere hitap edecek ve zevkle okunacak bir görünümüne sokma çabaları büyük ilgiyle de izlense, Times'a yapılan eleştiriler arasında haber yakalamada zaman zaman rakiplerinin gerisinde kalması var. Diğer yandan farklı kesimlerin de saldırılarına uğramakta. Örneğin aşırı sağ, Times'ın özgür basındaki rolünden tedirginlik duyarken, aşırı sol, gazetenin ekonomik yönden muhafazakar oluşundan çok hoşnut gözükmektedir.

Ayrıca Türk Basını'nın her zaman saygınlığını korumuş ciddi kalite gazetesi Cumhuriyet gazetesi'nin de geçtiğimiz Nisan ayı'nda "New York Times" gazetesi ile işbirliğine girerek, gazeteden seçmeler yayınlamaya başlaması ve Türkiye yayın hakkının sadece Cumhuriyet'e ait olması dikkate değerdir.

NEW YORK TIMES VE ÜÇ ÜNLÜ DAVA

Genellikle haber, fikir ve düşünceleri çoğaltıcı araçlarla serbestçe açıklayabilmek özgürlüğü olarak tanımlanan basın özgürlüğünü anayasal güvenceye kavuşturan ilk ülke ABD olmuştur (11).

Gazeteciler arasında basın özgürlüğüne ilişkin karışıklıklar ve bitmez tükenmez tartışmalar eskiden beri süregelenindedir. Belki de böyle tartışmaların temel nedeni, "basın özgürlüğü"nin ne olduğu hakkında kafaların karışık olmasıdır.

Columbia Üniversitesi'nde Medya araştırmaları yapan Gannett Merkezi'nin (12) başarılı yöneticisi Everette Denis, basın özgürlüğüne ilişkin ana muammanın iyi bir özetini yapmıştır:

"Basın özgürlüğü genellikle, yazılı kelimeler aracılığıyla devlet kısıtlaması olmadan, bilgi, görüş ve düşünceleri nakletmek hakkı olarak tanımlanır. ABD'de oldukça yaygın olan bir kanı, Birleşik Devletlerin yasası içinde "özgür basın" başlığı altında yer alan maddece kanuni yönden basın özgürlüğünün garanti altına alınmış olduğu yolundadır. Basın özgürlüğündeki temel amaç, toplumsal olaylarda karar verecek olan kültürlü ve bilgili seçmenlerin varlığını güçlendirmektir. Daha önceki yorumlara göre, basın özgürlüğü,

yalnızca basın ve yayın üzerinde devlet kontrolünün olmaması anlamına gelmiştir. Daha sonraları bu, yayında “ön denetim” olmaması anlamını taşımıştır. Bu, yayımdan önce sansüre girilmesi yasak demektir. Basın özgürlüğünün toplumun gereksinimi olduğu maksimum bilgi ve fikir akışı ile onu tatmin etmeyi amaçladığı söylenebilir. Basın özgürlüğü ayrıca diğer hakların destekleyicisi ve koruyucusudur. ABD’de basın demokratik devlet ve özgür vatandaşlığı sağlayan önemli bir unsurdur. Basın özgürlüğü kavramının gerekli mevcudiyeti, gerçek anlamı, boyutları, bireysel veya kurumsal bir hak mı oldukları hakkında süregelen birçok tartışma olmuştur (13).

Everette Dennis’in bu açıklaması , ABD’deki basın özgürlüğü sorununa oldukça ışık tutmuştur. Basın özgürlüğü kavramının anlamı üzerine genel bir fikir birliği olmasa bile, basın özgürlüğünün Anayasa’daki diğer haklarla birlikte varolması gerektiğini artık birçok kişi kabullenmektedir.

Evrensel bir tema olan basın özgürlüğüne ABD Anayasası tarafından bir sınırlama koyulmadığı halde, Amerikan Yüksek Mahkemesi bu özgürlüğün de her özgürlük gibi mutlak olmadığını ve sınırlanabileceğini kabul etmiştir. Yüksek Mahkeme çeşitli kararlarında (Schenck versus US, 249 US 471, 1919, Note versus US 290, 1961) basın özgürlüğünün “halen var olan ve açık tehlike”(clear and present danger) durumunda kanunla sınırlanabileceğini ve böyle bir sınırlamanın Anayasaya aykırı olmayacağını belirtmiştir (14).

Birinci Ek Madde (First Amendment) ile ilgili olarak Yüksek Mahkeme tarafından karara bağlanan davaların basın özgürlüğüne getirilen sınırlamaları üç kategoriye ayırdığını görüyoruz. Biz burada “New York Times” gazetesini ilgilendiren üç davadan bahsedeceğiz:

A-Gazetecilik İmtiyazı (Reporters’ Privilege):

Birçok eyalet, gazetecileri kaynaklarını açıklamaya zorlamaya karşı koruyan “koruyucu yasalar” koymuşlardır. Yine de, bazı gazeteciler “mahkemeye itaatsizlik iddiasını kabul ederek, ağır ceza yargulamaları ile ilgili olarak, yayınlanan haberlerin kaynaklarını açıklamak yerine, değişik sürelerde hapse girmeyi yeğlemişlerdir.

a- NY Times Co. V. Jasclevich 439 U.S.1301 (1978)

Buna en iyi örnek, “New York Times ”’da muhabir olarak çalışan Myron Farber’in, New Jersey hastanesi hakkında bir sürü şüpheli ölüm olayı-

nı araştırması sonucu, hastane doktoru Mario Jascalevich'i cinayetle suçlamasıdır. Ancak New York Mahkemesi, Farber'dan kaynaklarını açıklamasını istediğinde, Farber bu isteği yerine getirmemiştir. Times bu olayda Farber'in yanında yer almıştır.

Jascalevich 1965-66 yıllarında New Jersey-Oradell'deki Riverdell Hastanesi'nde beş hastanın iğne yüzünden öldürülmesiyle itham ediliyordu. Farber ve Times basın özgürlüğünü garantileyen (First Amendment) ve gazetecilerin haber kaynaklarını saklı tutma hakkı veren New Jersey'in "Shield Laws-Kalkan Yasaları"na dayanarak, mahkeme celbini reddettiler. 24 Ağustos 1978'de New Jersey Yüksek Mahkemesi'nde yapılan duruşmada, mahkeme Farber'in hapsedilmesine ve Times 'in kaynakları teslim edene kadar her gün 5000 dolar para cezasına çarptırılmasına karar verdi.

Avukatları Farber'in serbest bırakılması için Birleşik Devletler bölge mahkemesine başvurdular. 11 Ağustos'ta Yargıç Frederick B.Lacey, Farber'i serbest bırakmak yerine, Doubleday şirketi ile Jascalevich davası üzerine bir kitap yazmak üzere kontrat imzalamış olduğunu açıklamamasını şiddetle eleştirdi. Hatta Farber 1976 yılında yayımcıdan 75000 dolar avans almıştı.

New Jersey Mahkemesi "Sixth Amendment-Altıncı Ek. Madde"nin koruyuculuğu altında 7'ye karşı 2 oy ile kalkan yasaının sanığın (Jascalevich) lehine karar verdi ve 24 Ekim'de Jascalevich suçsuz bulundu.

Yüksek Mahkeme Farber'in hapis, Times'ın para cezasının kaldırılmasına karar verdi. Gazete 289.000 dolar ödemiş, Farber ise, 38 gün hapis yatmıştır (15).

B-Ön Denetim (Prior Restraint):

Bu kategoride en ünlü dava, 1971'de karara bağlanan "New York Times" a karşı Birleşik Devletler ya da Pentagon Belgeleri davasıdır (16).

b. NY Times Co. V. US 403 US.713 (1971)

Haziran 1971'de, Başkan Nixon'un Amerika'nın en saygın gazetelelerinden birinin aleyhine dava açıp, Vietnam Savaşı hakkında ele geçirdiği belgeleri yayınlamasına engel olmak istediği akıllardadır. Bu olayda tüm Amerikan basını en çok üzen husus, ilk kez adalet yolu ile basın özgürlüğünün kısıtlanmak istenmesiydi. Fakat dünya basınının ilgiyle izlediği bu olayın en

Montgomery-Alabama'nın polis şefi olan L.B.Sullivan'nın sorumlulukları arasında,kent polisi ve itfaiyesinin denetimi de vardı. Sullivan,19 Nisan 1960'da "The New York Times" ve dört Alabamalı zenci rahip aleyhine bir iftira davası açıp, 500.000 dolar tutarında tazminat istedi.Hakaret iddiası ile açılan bu davanın asıl nedeni, "New York Times"'ın 29 Mart 1960 tarihli sayısında yayımlanan tam sayfalık bir ilandı. "Onların Yükselen Seslerine Kulak Verin" (22) başlığı altında yayımlanan bu ilan, kendilerini Martin Luther King'i Savunma ve Güneyde Özgürlük için Savaş Komitesi olarak tanıtan görevi yerine getirmek amacıyla, kurulmuş bir grup tarafından verilmişti.

Vatandaşlık Hakları Hareketi temsilcisi Martin Luther King, verdiği eyalet gelir vergisi beyannamesi hakkındaki bir iftira yüzünden sorguya çekilmiş, daha sonra suçsuz bulunup, beraat ettirilmişti. İlan, onun savunması için bağış toplamayı amaçlıyordu.Eleanor Roosevelt, Langston Hughes ve Harry Belafonte'nin imzalarını taşıyan ilan, siyah vatandaşları sindirmek, onları anayasal haklarından yoksun bırakmak için bir "terör dalgası" estiren "güneyli bozguncuları" sert bir dille suçluyordu.

Sullivan, Times'a taahhütlü bir mektup göndererek, kendisinin "görevini kötüye kullanma" suçlamasıyla karşılaştığını iddia ederek, gazetenin "bütün bu gerçeğe aykırı ve onur kırıcı iftiraların" olduğu gibi yalanlamasını istedi.

Ancak ilginç olan birşey de, Sullivan'ın adının ilanda hiç geçmemesiydi.Aslında metinde King dışında hiç kimsenin adı yoktu. Times avukatları Sullivan'a yazdıkları bir mektupta bu gerçeği kesin bir dille belirttiler. Bu görüşlerini şu sözlerle ifade ediyorlardı, "İlandaki sözlerin nasıl olup da size yönelik olduğu düşüncesine kapıldığımız bizi şaşırttı". Sullivan, bu mektubu Montgomery Bölge mahkemesinde davayı açarak, cevaplandırdı.

Duruşma gününe kadar Alabamalı başka resmi görevliler de ilan aleyhine dava açtılar. Bunlardan biri, Times'dan kamuoyu huzurunda tekzip yayımlamasını isteyen ve bu isteği yerine getirilen Vali John Patterson'du.

Dava, 1964'de karara bağlanana kadar, Güneyli yöneticiler çeşitli basın organları aleyhine yaklaşık 300 milyon dolar tutarında tazminat talep eden davalar açtılar. Davaların çok sık açılması ve talep edilen tazminatların

ağırlığı, ulusal basını yıldırmayı başardı. Bu davada Sullivan'ın asıl hedefi, "Amerikan basınının demokratik değişiminin temsilcisi" olarak oynadığı roldü (23).

Duruşmada herkese eşit haklar güvencesi veren Ondördüncü Ek Maddeyi küçümsediğini açıkça belirten Yargıç Walter Burgwyn Jones, mahkemesinde bu yasaya itibar edilmeyeceğini açıkladı. Dinleyicilere, "beyaz adaletin" tarafların her ikisi için de kabulü zorunlu kıstas olduğuna dair teminat verdi. Sonuçta "Times", Birmingham'lı beyaz savunma avukatı T.Eric Embry'i görevlendirmeye karar verdi.

Sullivan'ın avukatı, Harvard Üniversitesi Hukuk Fakültesi Mezunu ve Montgomery'deki iki gazetenin danışmanlığını yapan M.Roland Nachman Jr.'du. Nachman, ilanın Sullivan'ı çeşitli terörist eylemlerle suçladığını iddia ederek, on paragraflık metinde çeşitli yanlışlara değiniyor, bunlar arasında Montgomery'deki Alabama Eyalet Koleji'nin öğrencilerini (zenci) aç bırakmak için, yemekhanelerinden birine kilit vurulduğu iddiası üzerinde duruyordu. Diğer iddiaları, ağır silahlarla donatılmış polislerle dolu kamyonların defalarca Alabama Eyalet kampüsünü denetledikleri ve King'in yedi kez tutuklandığı idi.

Yemekhanenin kapısına hiç bir zaman kilit vurulmamış, polisler kampüste ağır hakaretlere uğradıkları halde, kampüsü hiç bir zaman denetlememişlerdi ve King yedi kez değil, sadece dört kez tutuklanmıştı. Kaldı ki dört tutuklamadan üçü, Sullivan'ın polis şefliği rütbesine yükselmeden önceki döneme rastlıyordu.

İlanın en yıpratıcı bölümü altıncı paragrafıydı: "Güneydeki bozguncular Dr. King'in barışçı protestolarını defalarca gözdağı vererek şiddetli bir biçimde yanıtladılar. Evini bombaladılar, karısını ve çocuğunu neredeyse öldürüyorlardı. Kişiliğine sürekli bir biçimde saldırıda bulundular (24).

Jüri iki saatten fazla bir süre konuyu tartıştıktan sonra, Sullivan'a, Alabama tarihinin en yüksek ve eyaletin ağır ceza kapsamına giren şeref kırıcı neşriyat olaylarında öngördüğü, azami tazminat olan 500 doların bin katı olan 500.000 dolarlık tazminat ödenmesini istedi.

Times'ın yeniden dava açılması için sunduğu önerge, 1961 yılında Yargıç Jones tarafından reddedildikten sonra, gazete Alabama Temyiz Mahkemesine başvurdu. Yüksek Mahkeme, 7 Ocak 1963'de davayı yeniden din-

13. John Merrill, **The Dialectic in Journalism: Toward A Responsible Use of Press Freedom** (Baton Rouge: Louisiana State University Press, 1989), s.127.
14. Kayihan İçel, **Kitle Haberleşme Hukuku**, 2.b., İstanbul, İÜBYYO Yayınları, 1985, s.23-24.
15. New York Times Co. V. Jascaveich, 439 U.S.1301(1978).
16. New York Times Co. V. United States 4033 U.S.713 (1971).
17. Cevdet Perin, **Tarih Boyunca Düşünce ve Basın Özgürlüğü**, (İstanbul: Remzi Kitabevi) 1974, s.149-150.
18. Zeynep Alemdar, **Oyunun Kuralı: Basında Özdenetim**, 1.b.(Ankara: Bilgi Yayınları) 1990, s.17.
19. Michael Emery, **The Press and America: An Interpretive History of The Mass Media** 5.b., (New Jersey: Prentice Hall, 1984).
20. Yasemin Giritli, Amerikan Siyasi İktidar ve Basınında Güven Bunalımı, Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, İstanbul, 1988, s.13.
21. Yasemin G. İnceoğlu, "ABD'de Basın Özgürlüğü ve Oto-Kontrol", **Yeni Forum Dergisi**, Kasım 1992, s.48.
22. The New York Times, 29/3/1960.
23. Anthony Lewis, **Make No Law: The Sullivan Case and The First Amendment**, New York: Random House, 1991, s.128.
24. Francis Wilkinson, **Essential Liberty: First Amendment Battles For A Free Press**, The Columbia University Graduate School Of Journalism, 1992, s.45.
25. Wilkinson, a.g.e., s.54.
26. NY Times Co. V. Sullivan 376 US.254 (1964).